

ἂν ἡγόραζον εἴκοσι, ἤθελε τοὺς χαρίσει τὸν ἀσθενῆ γέροντα. Ἡ συμφωνία λοιπὸν ἐτελείωσε, καὶ οἱ δούλοι μετέβησαν εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ νέου κυρίου των· ἀλλ' οὐδένα ἐξ αὐτῶν περιποιεῖτο ὁ ἐκλέξας μὲ τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιμελείας, ὅσην ἀπέδιδεν εἰς τὸν ἀρρώστον ἄθλιον Ἀφρικανόν. Ἐλαβεν αὐτὸν εἰς τὸ ἴδιόν του οἶκον, καὶ τὸν ἔθηκεν ἐπὶ τῆς ἰδίας του κλίνης τὸν ἐκάθιζεν εἰς τὴν ἰδίαν του τράπεζαν, καὶ τὸν ἐπότιζεν ἐκ τοῦ ἰδίου του ποτηρίου· ὅτε ἐκρύνε, τὸν ἐκβαζεν εἰς τὸν ἥλιον· ὅτε δ' ἐθερμαίνεται, τὸν ἔθετεν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων. Ἐκτεπληγμένος ὁ κύριος εἰς τὴν θεραπείαν τὴν εἰς σύνδουλον ἀπονεμομένην ὑπὸ τοῦ πιστοῦ δούλου του, ἠθέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν. « Διὰ τί τάχα, » εἶπε, « νὰ ἔχῃς τόσῃν συμπάθειαν μὲ τὸν γέροντα τοῦτον; πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάμμία αἰτία· εἶναι συγγενῆς σου, ἴσως ὁ πατήρ σου; » « Ὀχι, αὐθέντα, » ἀπεκρίθη ὁ ταλαίπωρος, κακῶς Ἀγγλίζων, « δὲν εἶναι πατήρ μου! » « Εἶναι λοιπὸν ἀδελφός σου πρεσβύτερος; » « Ὀχι αὐθέντα, δὲν εἶναι ἀδελφός μου! » « Λοιπὸν εἶναι θεῖός σου, ἢ ἄλλος τις συγγενῆς; » « Ὀχι, αὐθέντα, δὲν εἶναι συγγενῆς μου διόλου, οὔτε καὶ φίλος μου! » « Διὰ τί λοιπὸν, » ἠρώτησεν ὁ κύριος, « ἔχεις τόσῃν συμπάθειαν μὲ αὐτόν; » « Εἶναι ἐχθρός μου αὐθέντα, » ἀπεκρίθη ὁ δούλος· « αὐτὸς μὲ ἐπώλησεν εἰς τὸν σωματέμπορον καὶ ἡ νέα μου θρησκεία μὲ διδάσκει, ὅταν ὁ ἐχθρός μου πεινᾷ, νὰ τὸν τρέφω, καὶ ὅταν διψᾷ νὰ τὸν ποτίζω »

Ἡ ΠΟΛΙΣ ΑΜΜΟΧΟΥΣΤΟΣ

ἘΞΕΛΘΟΝΤΕΣ τῆς Λάρνακος τὴν πρωίαν τῆς 20ης Νοεμβρίου, ἐφθάσαμεν μετὰ ὀκτώρων ὁδοιποριᾶν εἰς Ἀμμόχουστον, πόλιν καιμένην πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Κύπρου. Ἐθεμελιώθη ὑπὸ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, κατὰ τὴν πιθανωτέραν χρονολογίαν περὶ τὰ 274 π. Χ. Ἡ πόλις αὕτη, καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ τῆς νήσου, ὑπέφερε συμφορὰς καὶ ὀλεθρίους μεταβολὰς, ὅσας σχεδὸν οὐδεμία ἄλλη, κυριευομένη ποτὲ μὲν ὑπὸ τῶν Βενετῶν, ποτὲ δὲ ὑπὸ τῶν Γενουσησίων, καὶ τυραννομένη ἀπὸ τοὺς ἰδίους αὐτῆς ἡγεμόνας, καὶ κατασπαρτατομένη διὰ τὰς ἐμφυλίους στάσεις των, μέχρι σχεδὸν τοῦ 1571, ὅποτε ὁ Μουσταφᾶ Πασσᾶς ἐπολιόρκησε καὶ καθυπέταξεν αὐτὴν μετὰ πεντάμηνον γενναίαν ἀντίστασιν. Κατακτῆσας δὲ αὐτὴν ἐφόνησε τοὺς ἐπισημοτέρους πολίτας, κατηδάφισε τὰ λαμπρότερα τῶν οἰκοδομημάτων, καὶ μ' ἓνα λόγον ἕκτοτε πλέον ἡ πόλις αὕτη οὐκ ἀνέλαθεν. Ἐχει ὄχυρά τεῖχην, ἣ δὲ περίμετρος τῆς εἶναι δύο περίπου ὠρῶν. Ἐκατοικεῖτο ὑπὸ τριάκοντα περίπου χιλιάδων κατοίκων, διακρινομένων μεταξὺ τῶν λοιπῶν πόλεων διὰ τὸ φιλόκαλον αὐτῶν.

Ναοὶ, παλάτια, παλαῦριθμοι ὠραῖαι πλατεῖαι, κομφαὶ οἰκοδομαί, καὶ ἄλλα μεγαλοπρεπῆ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ

κτίρια, κατεκόσμου τὴν πλουσίαν ταύτην πόλιν. Ἀλλὰ τὸ πρότιστον αὐτῆς καύχημα εἶναι ὁ λιμὴν.

Τὴν σήμερον τὰ μόνα ζωῆς σημεῖα, ὅσα προσβάλλουσι τὸ τοῦ περιηγητοῦ ἔκθαμβον ὄμμα, εἶναι πρὸ πάντων ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἄλλοτε καταγώγιον τῶν Χριστιανῶν, νῦν δὲ τῶν Ὀθωμανῶν· ὁ ναὸς οὗτος σύρει καὶ θέλγει τὸν εὐαίσθητον διαβάτην.—Ἐπειτα τὸ σχεδὸν κατηδαφισμένον παλάτιον, ἐρείπιον ἄξιον τῶ ὄντι παρατηρήσεως· ἡ ἐξαίσιός ποτε καλλονὴ του μαρτυρεῖται ἀπὸ τὰ διασωζόμενα λείψανα, τουτέστι ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς πρόσωπον, τὸ ὅποιον διατηρεῖται ἀκέραιον μὲ τέσσαρας λευκοὺς στύλους ἐκ μαρμαροῦ, ἄριστα καλλιτεχνημένους. Ἐγγὺς τοῦ παλατίου εὐρίσκεται ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, περὶφημος διὰ τὴν κομψότητα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς του, ἣδη ὅμως χρησιμεύων ὡς ἀποθήκη τῆς κυβερνήσεως. Ὁ ἀριθμὸς τῶν λοιπῶν ἐκκλησιῶν ἐμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ μέγιστος, ἀλλ' ὅλαι κατήντησαν ἐρείπιων σωρός.

Διήλθομεν ἐπομένως ὅλας τὰς εὐρυχώρους ἀγυῖας τῆς πόλεως, αἵτινες εἰσὶ πληρεῖς ἐρείπιων ἀρχαίας μεγαλοπρεπείας· δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω ὅποια καταπληκτικὰ αἰσθητά διεγείρουσιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ εὐαίσθητου περιηγητοῦ.—Αἱ μόναι τέλος πάντων ἀρχαιοτήτες, τὰς ὁποίας ἐσεβάσθη ὁ πανδαμάτωρ χρόνος, εἶναι ἡ ἀκρόπολις, καὶ ἡ ὀπλοθήκη. Τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα εἶναι τὰ ἐρείπια τῆς ποτὲ ὑπερφάνου Ἀμμοχούστου.

Μεθ' ἱκανὴν περιήγησιν ἐξήλθομεν τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως, διευθυνθέντες πρὸς τὸ πλησίον χωρίον καλούμενον Ἅγιος Σέργης. Ἦτον ἥδη νύξ, καὶ τὸ μαργαρίτινον φῶς τῆς σελήνης ἐμετρίαζε τὸ νυκτερινὸν σκότος· ἐν μιᾷ δὲ σχεδὸν ὥρᾳ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπου καὶ ἀνεπαύθημεν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΦΡΑΝΓΚΟΥΔΗΣ.

ΚΑΙ ἂν ἔχῃ τις πᾶν ὅ,τι ὁ κόσμος δύναται νὰ δώσῃ, θέλει μ' ὄλον τοῦτο εἶσθαι ἄθλιος, ὅταν ὁ νοῦς αὐτοῦ ἦναι χαμερπῆς, ἀπαιδευτος, ἀνευλαβής. Ἄς ἔχῃ τις κήπους, ἀγρούς, ἄλση, καὶ λειμῶνας, πρὸς μεγαλοπρέπειαν, ἀφθονίαν, καλλωπισμὸν, καὶ τέρψιν, ἐνῶ συγχρόνως ἀπέχει ὁ Θεὸς τῶν διαλογισμῶν αὐτοῦ. Ἄλλος δὲ τις μῆτε ἀγρὸν ἄς ἔχῃ, μῆτε κήπον· ἄς θεωρῇ μόνον τὴν φύσιν μετὰ τὰ πεφωτισμένον νοῦς—νοῦς δυναμένου νὰ θεωρῇ αὐτὰ ὡς ἀποδείξεις τῆς δυνάμεως, τῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς ἀληθείας του· ὁ ἀνήρ οὗτος, καίτοι πένης, εἶναι μεγαλύτερος, ὡς καὶ εὐδαιμονέστερος τοῦ ἄλλου, καίτοι πλουσίου. Ὁ μὲν εἶναι μικρόν τι κτήνους ἀνώτερος, ὁ δὲ μικρόν τι κατώτερος ἀγγέλου.

Ο ΑΓΡΙΟΣ ΤΗΣ ΑΟΥΣΤΡΑΛΙΑΣ.

ΕΠΙ τῆς ἀντικρῦ ὄχθης εἶδον ἓνα τῶν ἀγρίων αὐτοχθόνων, καὶ μὴ βλεπόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἐστάθην